

solsko vprašanje. V mestih, ki so na slovenskih tleh in kjer mnogo Slovencev biva ter ni nobene slovenske mestne šole, naj se vendar vzdramijo naši rojaki in odločno zahtevajo: »I mi imamo svoje kulturne potrebe, i mi smo Avstrije zvrsti državljani, zato mora zadostiti našim potrebam — ali občina, ali pa — država! Dajte nam, kar nam gre po božjih in človeških postavah, sicer poprej ne mirujemo!«

Cerkvene zadeve.

Najbolj božje med božjim je, sodelovati pri zveličanju duš.

Za razširjenje sv. katoliške vere med ubogimi zamorci bi bilo zelo važno in uspešno, da bi bilo tu pri nas v Evropi večje zanimanje, kakor doslej, za potrebe afriskih misijonarjev, teh pogumnih oznanjevalcev naše sv. vere, ki so zapustili vse, da bi črnemu delu zemlje prinesli luč sv. vere. Zato je uredništvo lista »Echo aus Afrika«, kakor od Boga prisiljeno, po posebnem privoljenju sv. očeta Leona XIII. ustanovilo prostovoljno družbo svetnih ljudi (»družbo sv. Petra Klaverja«), ki naj odgovarja zgoraj omenjenim potrebam, kolikor je mogoče.

Darežljivosti in navdušenja za Afriko in za misijonske zadeve po naših izkušnjah ne manjka. Zlasti so nižji sloji prebivalstva za to dovzetni, samo da ni takih ljudi, ki bi jih še vnevali. Tako se je pri uredništvu »Echo aus Afrika« nabralo 7000 gl. prostovoljnih darov za afriški misijon; tudi za misijonsko delovanje je isti list nekatere vnel in nedvomno pripomogel, da se je za blagor Afrike mnogo molilo in žrtvovalo. Pa še dvakrat, trikrat toliko bi se doseglo, ko bi se to zanimanje še bolj razširilo: s tem, da se priporoča »Echo« in »Majhna afriška knjižnica«, da se predstavljajo in izdajajo taki in enaki spisi v raznih drugih jezikih, da se v manjših društvih bere in predava o tem predmetu, da se v posameznih mestih našega cesarstva napravijo nabiralnice paramentov, ponošenih oblek i. dr., da se redno dopisuje in občuje z dobrotniki Afrike, zlasti z botri odkupljenih zamorskih otrok itd. — Za vse to pa ni dosti jeden sam človek. Uredništvo lista »Echo aus Afrika« si ne sme več nalagati, kakor si je, in ne sme svoje delovanje razširiti, kakor bi rado, in če bi nagnjenje bilo še toliko. Prišel je zategadel čas, da se na priprošnjo sv. Jožefa in sv. Petra Klaverja zateče k presv. Srcu Jezusovemu in iskreno prosi: »Gospod, tudi temu vinogradu, ki si mu čudovito iz nič dal nastati, pošlji sedaj delavcev!«

O da bi vendar nekaj pobožnih duš ta klic uslišalo in se čutilo pripravljenih, da se udeležijo pri tem misijonskem delu!

Urejena je pa »družba sv. Petra Klaverja« takó, da zamore dvojna vrsta oseb k njej pristopiti: 1. taki, ki so prosti in ki si želijo skupnega pobožnega življenja in bogoljubnega delovanja, — ne da bi imeli prav za prav poklic za samostan —, ki bi torej bili pripravljene svojo osebo in vse svoje moči popolnoma za Afriko žrtvovati; 2. taki, ki ostanejo med svetom, oziroma v svojej družini (ali vsaj za sedaj ostati morajo) in ki le zlasti znotranje želijo za apostolstvo med zamorci še posebno delovati, — kolikor jim seveda pripuščajajo stanovske skrbi —. Prvi (družbenice) se naselejo — po svojih sposobnostih, željah in narodnosti — v posameznih družbinah stanoviščih, da bi po našem navodilu za afriško stvar delovali. Kdor bi pri tem

iskal kakih namenov gledé življenja, temu lahko dosti dobrega in tolažljivega obetamo. Dolgočasje in kako bi še imenovali vse bolezni novošegnih gizdalink in postopačev, vsega tega se družbenici ni treba bati. Seveda pa moremo v prvi vrsti tiste sodelavke v poštev jemati, ki same premorejo kak mesečni donesek, da se preživijo, ali pa položijo v ta namen primerno svoto. Pozneje, če ljubi Bog dá, bode gotovo tudi mogoče tudi nepremožne osebe sprejemati, če imajo le očividni božji poklic in kažejo izredno vnetost za to delo in posebno sposobnost za njo.

Kdor pa želi kaj več zvedeti o našem delu, naj se oglasi pri nas pismeno ali osebno pod naslovom: General-Leitung der St. Peter Claver-Sodalität Salzburg, Dreifaltigkeitgasse 12, ali pa z zasebno adresó: grofinja M. Terezija Ledohovska (drugo kakor prej). — Vse za Boga in za Afriko! Uredništvo: »Echo aus Afrika«.

Gospodarske stvari.

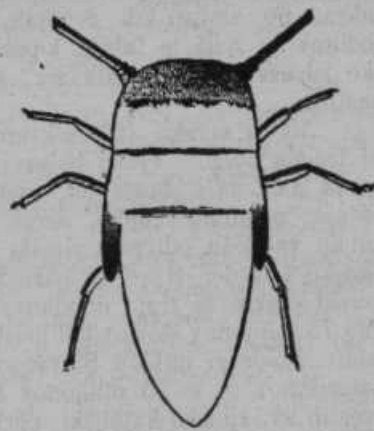
Uima gorice.

(Dalje.)

b) Trtna uš ima podobo drugih ušic, katere živijo na cvetlicah, živini ali na človeku. Ona je zelo majhna žuželka, ki na koreninah trsa čepi in sok iz njih žuža ali srka po starih cevih ali ščetinastih rilcih, katere v škornjo vpiči, da ta oteče in zagnije; celi trs pa se posuši (slika 1). Kadar pičalnikov ali rilcev ne rabi na lazi, vloži jih v žleb ali vtok na trebuhu, da se ji ne zlomijo (slika 2). Uška pa naglo raste (slika 3) in se večkrat preliči (slika 4), predno se zlija in muha postane,

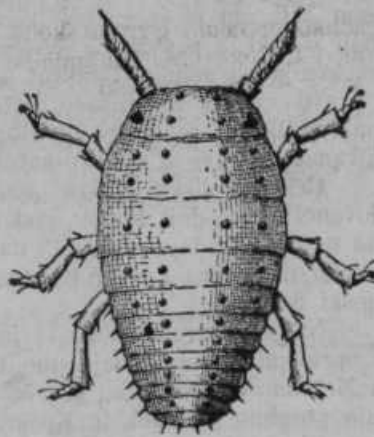
Slika 1.

Slika 3.

Slika 2.

Slika 4.